

над замечтаните маслинови гори, можа да отхвърли мрачните си намерения да изостави своите поетични блянове; раната се затваряше, и тя изпитваше радостта на оздравяващия, когато една сянка се разстла над светлината в сърцето ѝ, — едничката светлина, която тя чувствуваше истинска, чиста и уталожаваша жаждата, както изворът в скалата — и сянката, която се появи на шосето над извора бе Фортунио. Както винаги изглеждаше че той е дошъл случайно. Той надникна от висотата на крайпътното перило и почна да се препира със сестрите си, които го канеха да приближи и да вземе участие в закуската, над която имаше някакво право, понеже те бяха донесли провизиите; ала той отказа, строг и тъжен, съзнаващ добре къде му е мястото: облегал на перилото на пътя, по начин да не се вижда изкривеният му крак, а да изпъква хубавата му глава, с блеснали от отраженията на залеза очи и румени, свежи устни, той гледаше печално надалеч, като подпираше страната си на изтънчената си ръка, чиито нокти напомняха розов алабастър. За Козима той приличаше на някоя от романтичните фигури, която ѝ харесваше между винетките в старите издания на Шатобриан, притежание на Сантус: така, един злощастен младеж, обвет от тайна страст, се унася сред самотата на един залез в полето и, облегал върху перилото над някоя пропаст или седнал върху поваления дънер на някой дъб, между виещи се клонки бръшлян и покрити с мъх скали, размишлява над тъжната си съдба. Наистина тъжна бе съдбата на Фортунио и сърцето на Козима не можеше да не отекне на поетичните гласове, които ѝ разправяха вечната поезия на човешката мъка: затова, когато компанията пое пътя назад, като остави злощастният поет сам, облегал на скалата при извора, заслушан в печалния му роман, сред златистите сенки на здрача, тя се отдели от дружината с наведена глава, докато другарките ѝ се гонеха по пътя, пееха и се смееха като млади селянки, които се връщат от работа в полето.

Месецът изгрява между високите зъбери на планината, над камъниците, които изглеждат като развалините на някой замък: виолетовият му светлик се слива с портокаловия блясък на кръгозора; миризмите на ра-